

Arrest

nr. 123 644 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ELSLANDE, die *loco* advocaat P. VAN BUYNDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 september 2004 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 9 februari 2005 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 januari 2006 werd verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel voor diefstal tot 6 maanden gevangenisstraf met 3 jaar uitstel en een geldboete van 100 euro, eveneens met uitstel van 3 jaar.

Op 27 oktober 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 3 augustus 2007 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 februari 2005 onontvankelijk verklaard.

Op 16 oktober 2007 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 18 juni 2008 werd verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Kortrijk voor diefstal en dit tot 8 maanden gevangenisstraf met een geldboete van 50 euro.

Op 10 december 2008 werd verzoeker bij verstek veroordeeld door de politierechtbank te Halle tot een rijverbod wegens het besturen van een motorvoertuig zonder rijbewijs.

Op 8 mei 2009 huwde verzoeker met mevrouw S. E. van Armeense nationaliteit en met onbeperkt verblijf in België.

Op 5 augustus 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in.

Op diezelfde dag diende verzoeker ook een toelating tot verblijf, in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet, in.

Op 5 oktober 2009 werd verzoeker op heterdaad betrapt op winkeldiefstal. Hij werd opgesloten in de gevangenis te Kortrijk.

Op 2 november 2009 werd verzoeker door de rechtbank van Hasselt veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf wegens diefstal.

Op 28 maart 2011 werd de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard.

Op 30 maart 2011 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker.

Op 12 april 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 19 mei 2011 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Tongeren tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 100 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en dit andermaal wegens diefstal.

Op 4 augustus 2011 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij betrapt op dronken rijden, zonder verzekering en zonder rijbewijs.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vasthouding te dien einde. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 65 525 van 11 augustus 2011 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door de Raad verworpen.

Op 7 oktober 2011 werd verzoeker opnieuw in illegaal verblijf aangetroffen en werd hij op heterdaad betrapt op valsheid in geschrifte en oplichting. Op diezelfde dag werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker genomen.

Op 4 mei 2012 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 200 euro of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden en dit wegens mededader van valsheid in geschriften voor particulieren, mededader oplichting en mededader poging tot oplichting.

Op 7 mei 2012 werd verzoeker veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen tot een geldboete van 100 euro of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen en het verval tot sturen gedurende 3 maanden wegens het rijden zonder verzekering, tot een geldboete van 200 euro of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen en het verval tot sturen van 6 maanden wegens dronken rijden, tot een geldboete van 20 euro of 8 dagen verval tot sturen wegens het dragen van een retro-reflecterende veiligheidsvest.

Op 24 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als vader van een kind van Belgische nationaliteit.

Op 23 juli 2013 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat de staatssecretaris ten onrechte heeft geoordeeld dat zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en dat zijn familiaal en persoonlijk belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Hij betwist niet dat hij de openbare orde en de nationale veiligheid in het gedrang heeft gebracht en dat hij werd veroordeeld voor deze criminele feiten maar hij is van oordeel dat iedereen een tweede kans verdient. Verzoeker stelt dat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten en dat hij zijn opgelegde boetes reeds heeft betaald of aan het afbetalen is en minstens zal verder betalen. Hij stelt dat de laatste veroordeling dateert van een jaar geleden. Hij beseft dat hij zware misdrijven heeft gepleegd en nu betreurt hij dit. Hij is van oordeel dat hij geen actuele, werkelijke en voldoende bedreiging meer vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Hij stelt in het verleden voldoende gestraft te zijn geweest en stipt aan dat hij hier op heden nog steeds de gevolgen van meedraagt. Op dit ogenblik wenst hij iets van zijn leven te maken en wil hij een steun en toeverlaat betekenen voor zijn vrouw en zoon. Hij stelt geen nieuwe feiten meer te zullen plegen. Verzoeker stelt dat de verweerder ten onrechte oordeelt dat zijn familiaal en persoonlijk belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Er moet op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten

dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In casu betwist verzoeker geenszins dat hij zware misdrijven heeft gepleegd. Deze misdrijven worden allemaal opgesomd in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat verzoeker vanaf 2004 het ene misdrijf na het andere heeft gepleegd en dit tot 2012. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, betreft het zware misdrijven waarvoor hij telkens werd veroordeeld. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om te beslissen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, zelfs al dateert de laatste veroordeling van een jaar voor de bestreden beslissing. Het louter feit dat verzoeker beweert tot inkeer te zijn gekomen en dat hij stelt geen nieuwe strafbare feiten meer te zullen plegen, doet hier geen afbreuk aan. Vooreerst is er geen enkele garantie dat verzoeker dit daadwerkelijk zal doen. Het verleden heeft juist aangetoond dat hij telkenmale opnieuw zware misdrijven heeft gepleegd.

Zoals verweerder in de bestreden beslissing aanhaalt voorziet artikel 8 van het EVRM dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU